

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE** dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 6 FEBRUARI 2006 het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not. nr. 66.97.362/00/26

Griffie nr.

**IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:**

1. \_\_\_\_\_, bediende, geboren te \_\_\_\_\_  
op \_\_\_\_\_, wonende te \_\_\_\_\_
2. \_\_\_\_\_, opvoedster, geboren te \_\_\_\_\_ op \_\_\_\_\_  
wonnende te \_\_\_\_\_ ;

Verdacht van :

Te \_\_\_\_\_ : op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 juni 1998 (stuk 15) tot en met minstens 12 juli 1999 (stuk 19):

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

-bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

1. het slopen van een bouwvallige schuur;
2. het oprichten van een nieuwbouw dubbele garage;
3. het verbouwen en uitbreiden van een woning op het gelijkvloers;
4. het verbouwen en uitbreiden van een woning op de eerste verdieping;
5. het aanpassen van de dakvorm;

in strijd met de met BPA voorschriften d.d. 4 december 1991 (stuk 46-47),

gelegen in woongebied volgens het gewestplan d.d. 30 mei 1978 (stuk 46).

De verjaring van de strafvordering tijdig en regelmatig gestuit zijnde binnen de vijf jaar te rekenen van de dag waarop het misdrijf werd gepleegd, met name en onder meer door daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het proces-verbaal d.d. 6 mei 2004 (stuk 105).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:  
ligging:

aard en oppervlakte:

- tuin, 30 a 62 ca (perceel
- huis, 19 a 18 ca (perceel

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te \_\_\_\_\_ op \_\_\_\_\_, en  
geboren te \_\_\_\_\_ op \_\_\_\_\_ beiden

wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 11/05/1995 geregistreerd op 18/05/1995.

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt en die dagstelling inhield voor de terechtzitting van 31 oktober 2005;
- de ontvangstbewijzen d.d. 17 en 18 augustus 2005, waaruit blijkt dat de beklaagden het voor hen bestemde exemplaar van het exploit in ontvangst namen;
- de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor te onder de referte waarmee voldaan werd aan het vereiste van art. 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO);
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting d.d. 31 oktober 2005:

- het **openbaar ministerie**, waargenomen door sub-stituut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de **eerste beklagde** en de **tweede beklagde** in hun middelen van verdediging voorgedragen door mr. advocaat te die hen vertegenwoordigde.

## **1. Beknopt overzicht van de feitelijke elementen zoals deze blijken uit het strafdossier**

### 1.1.

Door de toenmalige bouwpolitie van werd op 6 juni 2000 een proces-verbaal van vaststelling opgesteld met betrekking tot de volgende vaststellingen en bouwinbreuken te (stuk 2, strafdossier):

- het verbouwen en aanpassen van de bestaande bouwvolumes zonder hierbij de goedgekeurde plannen te respecteren:
  - garage berging: het bestaande volume is vanaf de rechter zijgevel omzeggens voor de helft gesloopt en het resterende gedeelte afgebroken en opnieuw opgemetst. De bestaande funderingen van de linker- en achtergevel zijn gevolgd en het volume werd langs de voorzijde met 1.00 m uitgebreid. Het dak is verlaagd en de poortopeningen zijn aangepast. M.a.w. het bestaande volume is volledig gesloopt en voor minder dan de helft onder de vorm van vernieuwbouw heropgericht als dubbele garage met zolder.
  - woongedeelte gelijkvloers: de woning is langs de linker- en achterzijde uitgebreid, respectievelijk met 1.40 m en 2.00 m. De uitbreiding langs de linkerkant is gevat onder een nieuw dakvlak met twee noordbomen aansluit(end) op de linker puntgevel van het hoofdgebouw. De uitbreiding achter de woning is gedeeltelijk gevat onder het achterste doorschietende dakvlak van het hoofdgebouw en het hoger vermelde nieuwe dakvlak links van de woning.
  - woongedeelte verdieping: door de gewijzigde uitvoering van het dakvolume is de verdieping achteraan en links uitgebreid met bereikbare

zolderruimte.

- Dakvorm: de nok- en kroonlijsthoogte zijn met 0.30 m gezakt en de dakhelling is van 45° teruggebracht tot 40°.

- met uitzondering van de rechter- en voorgevel kan het hoofdgebouw beschouwd worden als vernieuwbouw en werd langs de buitenvlakken grotendeels gebruik gemaakt van de originele materialen.

## 1.2.

De bouwwerken werden volledig uitgevoerd door de bouwheer zelf. Architect was die bij vaststelling dat afgeweken werd van de bouwplannen, de bouwheer een document liet ondertekenen dat hem ontsloeg van iedere verantwoordelijkheid (stukken 10 e.v., strafdossier). De eerste beklagde erkende de bouwplannen niet volledig gevolgd te hebben en stelde niet te weten dat er voor de afwijkingen een vergunning vereist was. De architect stelde dat hij een regularisatieaanvraag zou indienen (stuk 17, strafdossier).

## 1.3.

Door het college van burgemeester en schepenen (CBS) van werd bij brief d.d. 30 juni 2003 een herstelvordering ingeleid, strekkende tot betaling van een meerwaarde van 19.193,63 euro (stuk 49, strafdossier).

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI) sloot zich bij deze herstelvordering aan en maakte deze tot de hare (stuk 92, strafdossier). De GSI vroeg tevens gemachtigd te worden tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak.

Ingevolge de kadastrale hernummering van de percelen, paste de GSI de herstelvordering aan en preciseerde dat de vordering sloeg op de perceelnummers (stuk 109, strafdossier).

## **2. De gegrondheid van de strafvordering**

De vaststellingen in het strafdossier omtrent de bouwwerken, geven afdoende aan dat deze werken werden uitgevoerd in strijd met de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg (BPA). De feiten 1. tot en met 5. die voorwerp zijn van de enige tenlastelegging, zijn dan ook bewezen. Deze feiten dienen zowel de eerste als de tweede beklagde te worden toegerekend.

## **3. De straftoemeting**

### 3.1.

De feiten 1. tot en met 5. die voorwerp zijn van de enige tenlastelegging zijn de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven slechts één straf te worden uitgesproken.

## 3.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezins-  
toestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

## 3.3.

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. In huidig geval blijkt dat de bouwvergunning moeizaam werd bekomen. Het gaat dan ook niet op om eigenzinnig af te wijken van de bouwplannen, zo bekomend wat men via de bouwaanvraag niet kon verkrijgen. Dergelijk handelen zet het gehele vergunningsmechanisme voor schut. In beginsel dient enige gestrengheid in de bestraffing aan de dag te worden gelegd.

## 3.4.

De *eerste beklagde* is thans      jaar en beschikt over een blanco strafregister. Hij is werkzaam als bediende bij

De *tweede beklagde* is thans      jaar. Zij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat nog enige mildheid toelaat. Zij is huishoudster.

## 3.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

## 3.6.

Het komt de rechtbank passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de diverse tenlasteleggingen de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboeten op te leggen. De rechtbank heeft bij het bepalen van het bedrag van de geldboete rekening gehouden met de ernst van de feiten, de relatief beperkte impact op de omgeving, het verloop van de tijd sedert de feiten en de sociale toestand van de betrokkenen, voor zover die de rechtbank bekend was.

De rechtbank kan niet ingaan op de vraag tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie ongunstig advies verleende.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den



Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht*, Maklu, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht*, Acco, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklagden alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. De rechtbank ziet daarbij niet in hoe de hierna opgelegde bestraffing de declassering van de betrokkenen zou kunnen bewerkstelligen.

### 3.7.

De beklagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

## **4. De herstellvordering**

### 4.1.

Het CBS van \_\_\_\_\_ en de GSI hebben een herstellvordering ingesteld, strekkende tot betaling van een meerwaarde van 19.193,63 euro (cf. hiervoor: 1.3.).

### 4.2.

Het CBS van \_\_\_\_\_ – hierin gevolgd door de GSI - heeft op omstandige wijze uiteengezet dat de goede ruimtelijke ordening door het opleggen van een meerwaardesom niet in het gedrang kan komen en heeft de keuze voor de meerwaardevordering tevens uitdrukkelijk gemotiveerd vanuit de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding, aldus voldoende aan de motiveringsvereiste van artikel 149 § 3 DORO (stuk 53, strafdossier).

### 4.3.

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de

beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, [www.cass.be](http://www.cass.be)). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen.

4.4.

Gezien de door het CBS van \_\_\_\_\_ en de GSI gevorderde herstelmaatregel intern en extern met de wet strookt en de motieven duidelijk een goede ruimtelijke ordening beogen, dient de rechtbank de herstelmaatregel in te willigen.

4.5.

Het is echter wel deze rechtbank die ingevolge artikel 149 § 5 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 op onaantastbare wijze het bedrag van de meerwaarde dient te bepalen. De rechtbank is daarbij niet gebonden door de vordering van de overheid die het herstel vordert en zij mag dit bedrag naar boven of naar beneden aanpassen (vgl. G. DE BERSAQUES, B. HUBEAU en P. LEFRANC, *De sanctionering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure, 2001, nr. 191, p. 114-115). Indien de meerwaarde niet met mathematische precisie kan worden vastgesteld vermag de rechter de meerwaarde in billijkheid te ramen (vgl. Cass. 6 oktober 1998, *T.R.O.S.*, 1999,55, noot).

4.6.

Door de Vlaamse Regering werd met het besluit van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde (hierna geciteerd als meerwaardebesluit) een uniforme regeling uitgewerkt voor het gehele Vlaamse grondgebied die voor deze rechtbank niet bindend is, maar die toch een indicatie kan bieden.

Het CBS van \_\_\_\_\_ hierin bijgetreden door de GSI, heeft bij het berekenen van de meerwaarde uitdrukkelijk de formule volgens het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 gehanteerd (stuk 97, strafdossier), namelijk: Basisbedrag = (kosten x coëfficiënt A x coëfficiënt B) – kosten; nieuw bedrag = (basisbedrag x gezondheidsindex van de maand december voorafgaand aan de maand januari waarin de aanpassing plaats vindt) / gezondheidsindex december 1999.

4.7.

Volgens het meerwaardebesluit (artikel 2) wordt bij de berekening van de meerwaarde rekening gehouden met:

- kosten voor uitvoeren van de wijziging;
- bestemmingsvoorschriften;
- bestemming waaraan de werken beantwoorden;
- verbetering van de welstand in de vorm van comfortverbetering, materiaalgebruik, concurrentievoordelen of welke vorm ook.

Deze elementen zitten verwerkt in de formule die door het meerwaardebesluit wordt aangereikt.

De hersteleisende overheid heeft in het concrete geval deze formule gehanteerd. De rechtbank stelt vast dat de formule ook op correcte wijze werd ingevuld en toegepast, meer in het bijzonder wat betreft de welstandscoëfficiënt van 1,1.

De rechtbank kan de berekening van het CBS en de GSI bijtreden en bepaalt de meerwaarde op 19.193,63 euro.

4.8.

De beklaagden kunnen zich gelet op de veroordeling tot de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde, ook op een geldige wijze kwijten door binnen een jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen.

4.9.

De GSI heeft gevorderd dat zij zou worden gemachtigd over te gaan tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak. Op die vordering kan niet worden ingegaan. De verplichting voor de rechtbank om de herstellende overheid machtiging te verlenen tot ambtshalve uitvoering geldt niet in het geval van de meerwaardevordering als herstelmaatregel.

Het meer of anders gevorderde van de herstellende vordering dan toegekend dient als ongegrond te worden afgewezen.

4.10.

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

De rechter *kan* ingediende vorderingen voor bouwinbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 en die nog niet voor eensluitend advies aan de HRH werden voorgelegd, alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voorleggen. Het betreft dus een *mogelijkheid* en geen verplichting voor de strafrechter.

Waar de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluitend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundig inspecteur, acht de rechtbank het niet aangewezen thans dit advies in te winnen. Dit zou bovendien de afhandeling van de zaak nodeloos vertragen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;



Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;  
 Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 65, eerste lid, 66; 50.  
 Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, 68;  
 Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-1°, 146 al. 1-1° en laatste lid, 147, 149, 204;  
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;  
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;  
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;  
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;  
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;  
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;  
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

## OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

### RECHTDOENDE OP TEGENSpraak

VERKLAART de eerste beklagde en de tweede beklagde  
 schuldig aan de feiten 1. tot en met 5. voorwerp van de  
 enige tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de eerste beklagde en de tweede beklagde  
 schuldig aan de feiten 1. tot en met 5. voorwerp van de  
 enige tenlastelegging elk tot een **geldboete van 250,00 franken**, vermeerderd met  
 1990 deciemen (x 200) en gerekend aan de omrekeningskoers 40,3399, 1.239,47 euro  
 bedragend:

GELAST voor de eerste beklagde en de tweede beklagde  
 gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van  
 drie jaren voor een gedeelte **groot 125,00 franken** van de opgelegde 250,00 fran-  
 ken.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de  
 beklagden en uitgesproken geldboeten  
 van telkens **250,00 franken** zal kunnen worden **VERVANGEN** door een gevange-  
 nisstraf van telkens 60 dagen en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het  
 gedeelte met uitstel telkens op 30 dagen..

SPREEKT bovendien voor de de eerste beklaagde en de tweede beklaagde de verplichting uit om ELK EENMAAL en bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 EURO bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de de eerste beklaagde en de tweede beklaagde elk een vergoeding op van 25,00 euro bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

BEGROOT de gerechtskosten gevallen aan de zijde van het onenbaar ministerie op 143,83 euro en veroordeelt de de eerste beklaagde en de tweede beklaagde hoofdelijk tot deze kosten.

BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklaagden een geldsom te betalen gelijk aan de **meer-** **waarde** die het onroerend goed gelegen te kadastraal door de feiten 1. tot en met 5. omschreven onder de enige tenlastelegging heeft bekomen en waarvoor de beklaagden thans worden veroordeeld en die door de rechtbank op **19.193,63 euro** wordt bepaald.

ZEGT dat de beklaagden en zich op een geldige wijze zullen kunnen kwijten hetzij door binnen één jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, zijnde herstel in de oorspronkelijk staat hetzij door de som van 19.193,63 euro uiterlijk bij het verstrijken van deze termijn van één jaar te storten op het rekeningnummer van het Grondfonds; wijst de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor het overige als ongegrond af.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van  
ZES FEBRUARI TWEEDUIZEND EN ZES.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken,  
substituut procureur des Konings  
griffier.